

Sygn. akt II K 772/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia (...) roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca – SSR (...)

Protokolant – (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (...), (...) r.

sprawy

(...)

córki (...) i (...)

(...) w (...)

oskarżonej o to, że:

I. w dniu (...) roku w (...), działając wspólnie i w porozumieniu z (...) dopuściła się czynnej napaści na funkcjonariuszy Policji - st. post. (...) oraz sierż. (...) - podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że kopały funkcjonariuszy w brzuch, szarpały za mundury, odpychały, uderzały rękoma w okolicy głowy oraz butem w głowę, zmuszając w ten sposób funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu innej osoby i doprowadzeniu do zakładu karnego w celu odbycia kary

tj. o przestępstwo z art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu (...) roku w (...) znieważała funkcjonariuszy Policji – st. post. (...) oraz sierż. (...) - wulgarnymi słowami podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

oraz

(...)

córki (...) i (...)

urodzonej (...) w (...)

oskarżonej o to, że:

III. w dniu (...) roku w (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. G. (2) dopuściła się czynnej napaści na funkcjonariuszy Policji - st. post. (...) oraz sierż. (...) - podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że kopały funkcjonariuszy w brzuch, szarpały za mundury, odpychały, uderzały rękoma w okolicy głowy oraz butem w głowę, zmuszając w ten sposób funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu innej osoby i doprowadzeniu do zakładu karnego w celu odbycia kary

tj. o przestępstwo z art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. w dniu (...) roku w (...) znieważała funkcjonariuszy Policji – st. post. (...) oraz sierż. (...) - wulgarnymi słowami podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

o r z e k a

1. oskarżoną (...) w ramach czynów zarzucanych w pkt I i II aktu oskarżenia uznaje za winną tego, że w dniu (...) r. w (...), działając wspólnie i w porozumieniu z (...), znieważyły funkcjonariuszy Policji - st. post. (...) oraz sierż. (...) słowami wulgarnymi podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych oraz w celu zmuszenia tych funkcjonariuszy do zaniechania prawnej czynności służbowej, polegającej na zatrzymaniu innej osoby i doprowadzeniu do zakładu karnego w celu odbycia kary, stosowały przemoc w postaci kopania funkcjonariuszy w brzuch, szarpania za mundury, odpychania, uderzania rękoma w okolicy głowy oraz butem w głowę tj. przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oskarżoną skazuje, a na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżoną (...) w ramach czynów zarzucanych w pkt III i IV aktu oskarżenia uznaje za winną tego, że w dniu (...) r. w (...), działając wspólnie i w porozumieniu z (...), znieważyły funkcjonariuszy Policji - st. post. (...) oraz sierż. (...) słowami wulgarnymi podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych oraz w celu zmuszenia tych funkcjonariuszy do zaniechania prawnej czynności służbowej, polegającej na zatrzymaniu innej osoby i doprowadzeniu do zakładu karnego w celu odbycia kary, stosowały przemoc w postaci kopania funkcjonariuszy w brzuch, szarpania za mundury, odpychania, uderzania rękoma w okolicy głowy oraz butem w głowę tj. przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oskarżoną skazuje, a na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie wymierzonych obu oskarżonym kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.p.k. zobowiązuje obie oskarżone do przeproszenia pokrzywdzonych

5. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. 624 § 1 k.p.k. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od (...)kwoty po 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty, zwalniając ich w pozostałym zakresie od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i przejmując te koszty na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 772/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu (...) roku około godziny(...) funkcjonariusze Policji st. post. (...) oraz sierż. (...) udali się do miejscowości (...) (...) celem doprowadzenia (...) do zakładu karnego. Na miejscu zastali (...) oraz jego partnerkę oskarżoną (...). Funkcjonariusze Policji poinformowali (...) w jakim celu przybyli. (...) oraz (...) oświadczyli, że stan zdrowia (...) uniemożliwia mu odbycie kary pozbawienia wolności. (...) zadzwoniła po matkę (...), oskarżoną (...). Parę minut później na miejscu zjawiała się (...). Kobieta krzyczała, że jej syn nigdzie nie pojedzie. Obie kobiety, aby zmusić funkcjonariuszy Policji do zaniechania czynności służbowych, zaczęły ich wyzywać słowami wulgarnymi. W pewnym momencie (...), żeby uniemożliwić wyprowadzenie z domu syna, usiadła (...) na kolana, a potem położyła się na nim. Oskarżona nie reagowała na prośby funkcjonariuszy Policji, aby umożliwiła wyprowadzenie (...) z domu. Kiedy (...) chciał założyć (...) kajdanki, (...) kopnęła go w brzuch, a (...) szarpała go za mundur, chcąc odciągnąć funkcjonariusza Policji od (...). Funkcjonariuszom Policji udało się założyć kajdanki mężczyźnie. Kiedy wychodzili z pomieszczenia

obie kobiety zaczęły ich szarpać za mundury, wyzywały ich słowami wulgarnymi. W pewnym momencie (...) zdjęła but i zaczęła nim uderzać po głowie (...). W tym czasie (...) odpychała go od (...). Po wyjściu z pokoju policjanci kierowali się korytarzem do wyjścia. Stwierdzili, że któraś z kobiet zamknęła drzwi wejściowe. Oskarżone nie chciały otworzyć drzwi. (...) zadzwoniła na Policję, oświadczając, że jej konkubent jest bezprawnie zatrzymywany. (...) oraz (...) wezwali na pomoc kolejną załogę Policji. Po chwili (...) znalazł klucz i otworzył drzwi. Wtedy (...) zaczęła go uderzać rękoma w okolice głowy i rąk. Po otwarciu drzwi obaj funkcjonariusze przeszli z (...) do radiowozu. Zostawili (...) w radiowozie i udali się ponownie do domu, aby zatrzymać obie kobiety z uwagi na ich agresywne zachowanie. W tym czasie (...) zamknęła się w jednym z pomieszczeń. Nie chciała otworzyć drzwi. Chcąc uniknąć zatrzymania uciekła przez okno. W czasie zakładania (...) kajdanek oskarżona szarpała funkcjonariuszy, wyzywała ich słowami wulgarnymi.

Oskarżona (...) ma (...) lat, jest (...). Osiąga dochód około (...)zł miesięcznie. Jest mężatką. (...).

Oskarżona (...) ma (...) lata, jest (...), (...), (...), osiągając dochód w wysokości około (...) zł miesięcznie. (...), sygn.. akt(...).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie: częściowo wyjaśnień (...) (...) (k. 28-28 v, 139-141,145, 186), częściowo wyjaśnień oskarżonej (...) (k. 33v, 141-142, 145, 146), zeznań (...) (k. 14v, 143-146), zeznań (...) (k. 10v, 146- 150), (...) (k. 20v, 150), częściowo zeznań (...) (k. 74-77, 186 -187), zeznań (...) (k. 18v, 187-188), dokumentacji medycznej (k. 51, 101-107, 175-184), opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 61-63), karty karnej (k. 132-133 , 166-167).

Oskarżone konsekwentnie w toku postępowania nie przyznawały się do popełnienia zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów.

Sąd Rejonowy dokonał następujące oceny dowodów:

W obliczu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należało dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonych tylko w takim zakresie w jakim są zgodne z zeznaniami pokrzywdzonych (...) i (...). W pozostałej części relacja oskarżonych ukierunkowana jest na zaprzeczenie stawianym zarzutom i stanowi zdaniem Sądu wyraz przyjętej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia ewentualnej odpowiedzialności karnej.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd w pełni polegał na zeznaniach (...) oraz (...). Pokrzywdzeni konsekwentnie, zgodnie, spójnie, logicznie przedstawiali w toku postępowania zachowanie oskarżonych. W ocenie Sądu pokrzywdzeni opowiedzieli szczerze jak zachowywały się obie kobiety. Zeznania obu świadków były wyważone, nie zmierzały do obciążania oskarżonych ponad miarę. Zdaniem Sądu osoby te nie miały żadnego powodu, aby składać zeznania nieprawdziwe. Jako osoby dla oskarżonych obce i funkcjonariusze publiczni nie mieli żadnego interesu w tym, aby kreować rzeczywistość w sposób dla oskarżonych niekorzystny.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków (...) i (...). Zeznania te są logiczne, spójne, złożone zostały w sposób obiektywny, cechuje je duży stopień wiarygodności.

Oceniając zeznania świadka (...) Sąd miał na uwadze, że jest on osobą najbliższą dla oskarżonych. Świadek miał zatem interes w tym, aby w korzystnym świetle przedstawić oskarżone. Zeznania te są sprzeczne z uznanymi za wiarygodne zeznaniami (...) oraz (...).

Sąd w całości obdarzył wiarą opinię biegłych psychiatrów. Jest ona pełna, jasna i rzeczowa, wydana została przez uprawnione osoby, dysponujące niezbędną wiedzą specjalistyczną, a Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Pozostałe dowody ujawnione bez odczytywania i zaliczone w poczet materiału dowodowego Sąd obdarzył wiarą, gdyż zostały zgromadzone zgodnie z obowiązującymi zasadami procesowymi, a analiza materiału dowodowego nie dała podstaw, aby odmówić im wiary.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody łączą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżone przypisanego im w wyroku czynu nie budzą wątpliwości.

Sąd w opisie przypisanego oskarżonym czynu przyjął, iż oskarżone w dniu (...) r. w (...), działając wspólnie i w porozumieniu znieważały funkcjonariuszy Policji - st. post. (...) oraz sierż. (...) słowami wulgarnymi podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych oraz w celu zmuszenia tych funkcjonariuszy do zaniechania prawnej czynności służbowej, polegającej na zatrzymaniu innej osoby i doprowadzeniu do zakładu karnego w celu odbycia kary, stosowały przemoc w postaci kopania funkcjonariuszy w brzuch, szarpania za mundury, odpychania, uderzania rękoma w okolicy głowy oraz butem w głowę.

Mając na uwadze jedność czasowo- miejscową zachowań oskarżonych, polegających na wypowiedaniu wulgarnych słów oraz stosowaniu przemocy, Sąd uznał, iż zachowania powyższe stanowiły jeden czyn w rozumieniu przepisu art. 11 § 2 k.k., podlegający kwalifikacji kumulatywnej z przepisów art. 226§ 1 k.k. i art. 224§ 2 k.k.

Sąd przy tym przyjął, że czyn obu oskarżonych nie stanowił przestępstwa z art. 223 § 2 k.k. Zdaniem prokuratora fakt, że oskarżone wspólnie i w porozumieniu stosowały przemoc, że zdarzenie miało gwałtowny przebieg, przesądza, że oskarżone dopuściły się popełnienia czynu z art. 223 § 2 k.k. Wskazać trzeba, że obie oskarżone niewątpliwie w dniu zdarzenia naruszyły nietykalność cielesną obu funkcjonariuszy. Jednak elementem odróżniającym czynną napaść od naruszenia nietykalności cielesnej jest działanie w celu spowodowania u pokrzywdzonego fizycznej krzywdy. Nie ulega wątpliwości, że agresywne zachowanie oskarżonych wiązało się od samego początku z tym, aby uniemożliwić funkcjonariuszom Policji doprowadzenie (...) do zakładu karnego. (...) najpierw usiadła na kolanach syna, potem się na nim położyła. Kiedy (...) chciał założyć mu kajdanki kopnęła go w brzuch. Potem podczas wyprowadzania (...) uderzyła go butem w głowę. Trudno przyjąć, aby (...) –letnia, chora na nowotwór kobieta kopnęła silniejszego, znacznie od niej młodszego funkcjonariusza Policji z zamiarem wyrządzenia mu krzywdy. Podobnie uderzenie przez nią kłapkami w głowę (...) nie miało na celu wyrządzenia mu krzywdy. Obie kobiety, jak wskazali funkcjonariusze Policji niezbyt mocno szarpały i uderzały. W tej sytuacji trudno przyjąć, aby obie oskarżone przy przewadze fizycznej funkcjonariuszy Policji działały z zamiarem wyrządzenia im rzeczywistej krzywdy. Oskarżone zachowując się w ten sposób zamierzały jedynie zmusić funkcjonariuszy do zaniechania czynności służbowej. Nie przyświecał im zamiar wyrządzenia im rzeczywistej krzywdy. Podnieść też trzeba, że to oskarżone odniosły obrażenia w wyniku tego zdarzenia, nie zaś pokrzywdzeni.

W powyższej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, iż oskarżone dopuściły się przypisanego im w wyroku czynu w związku i podczas pełnienia przez pokrzywdzonych czynności służbowych.

Bezdyskusyjnym jest fakt, że (...) oraz (...) posiadają status funkcjonariusza publicznego, którego godność oraz prawidłowe i niezakłócone działanie stanowi przedmiot ochrony przepisu art. 224 § 2 k.k. i 226 § 1 k.k.

Oceniając stopień winy oskarżonych jako znaczny wskazać trzeba, że są pełnoletnie i miały pełną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Jako osoby dorosłe, z pewnym doświadczeniem życiowym, miały świadomość bezprawności swoich czynów.

Szkodliwość społeczna przypisanego oskarżonym przestępstwa jest znaczna. Należało mieć na względzie, że oskarżone dopuściły się tego czynu z zamiarem bezpośrednim. Swym zachowaniem z błahych przyczyn i w sposób chuligański spowodowały całe zajście.

Przystępując do wymiaru kar Sąd kierował się zasadami określonymi w art. 53 kk.

Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kar obu oskarżonym Sąd przyjął okoliczności w jakich obie oskarżone dopuściły się tego czynu. Ich zachowanie nie było przemyślane. Co do oskarżonej (...) jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął to, że oskarżona jest niekarana.

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kar Sąd potraktował uprzednią karalność (...), co do oskarżonej (...) to, że to ona była bardziej agresywna.

Sąd wymierzył oskarżonym kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Rozważając wszystkie istniejące w sprawie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe Sąd doszedł do przekonania, że oskarżone zasługują na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności i jednocześnie nałożenie obowiązku przeproszenia pokrzywdzonych będzie miało realny i efektywny bodziec do przestrzegania przez oskarżone porządku prawnego w przyszłości.

Uwzględniając sytuację materialną oskarżonych, Sąd obciążył je opłatą, w pozostałym zakresie zwolnił je od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w wyroku.